

Fortsättning från förra numret

I Lidens Tidning nr 2/08 (april) och nr 3/08 (juni) har veteranerna från ishockeylaget HIL-64 berättat gamla goda minnen. I detta nummer avslutas reportageserien med eldsjälens Halvard Henrikssons härliga berättelse. Dagens pionjärer i Liden Bears har uppmärksammats för sitt första decennium och som sig bör toppas avslutningsartikeln med både autograf och foto på Stanley Cup Champion 2008 Henrik "Zäta" Zetterberg i Detroit Red Wings tillsammans med två spelare i Liden Bears i E.On Arena söndagen den 3 augusti 2008. /Arne Johansson

HIL-64 – LIDENS BEARS – NHL STANLEY CUP

Halvard Henriksson (eldsjäl), Liden/Hässelby minns

Ganska snart blev jag infångad av alla som hade HIL-64 på hjärnan. Jag visste inget om vad som hände inom Holm, Indal och Liden. Efteråt har jag förstått att alla ville ha den hockeyrink man hade enats om. Det var eldsjälarna Olle Eliasson, Arne Nordlander, Olle Frisk och Gösta Hjerpe som kunde enas inom respektive kommunal del om att den skulle förläggas till Liden. Om jag minns rätt var det också en bonde Gustaf Unandersson som hade många kontakter med Sundsvall.

Gösta Hjerpe, Lasse Staaf, Bror Magnusson, jag och många fler med fruar hade ju intresse av att HIL-64 skulle fungera. För att rädda ekonomin blev det ganska snart bingo på lördagskvällarna. Vi kunde ordna detta genom att ICA, Konsum, Åslins kläder ordnade med priser till varje lördag. Vi varvade som utropare. Lokalen i skolan fick vi låna, har inget minne av någon hyra, men vi fick städa efter oss. De brickor som användes var platsbrickor. Det gick och köpa hur många som helst. Det var svårare att hålla reda på dom. Varje siffra som ropades ut skulle täckas med en liten grön plastbricka. En liten hostattack kunde ju förstöra spelet för dom som hade många brickor. Vi sålde även läskedrycker. En uppfinningsrik bingospelare kom på att droppa läskedryck på bordet och på brickan, då låg den stilla. Tala om städning efteråt. Först måste vi diska alla brickor och sedan torka alla bord. Vi var rädda om Bingospelarna så vi klagade aldrig, men det var givet att det blev en del svordomar under städningen.

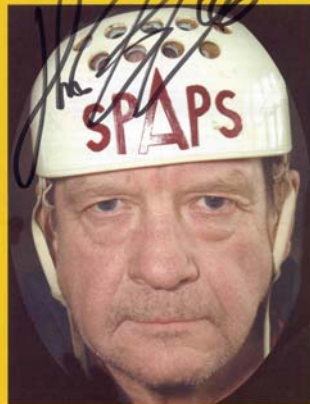

Det fanns ju många flickor som också ville ha aktiviteter. Ishockey var då bara för pojkar. Jag hade fått uppdraget att ordna med isdans, efter av mig vald musik, från en batteriradio med bandspelare. Jag hasade runt på isen i ett par gummistövlar. Jag hade aldrig åkt skridskor. Jag kunde inte. Mina äldre bröder hade träskridskor med en skena, bundna med läderremmar. Min dotter skämdes för en korkad far och det förstår jag. Det blev aldrig mera isdans för mej.

Gösta Hjerpe skottade och finslipade isen i regel alla gånger. Vid ett tillfälle hade det dock snöat orimligt och då var han inte glad. Av en tillfällighet hade vi på Vattenfall en amfibietraktor med gummiband hemma vid kontoret. Den använde vi vid bevattning av isarna på bl a Holmsjön, för att stärka isarna för uppläggning av virke. Vi frågade inte. Vi bara tog den och konstruerade en enkel plog. Dessutom packade jag snön på sidan om rinkens så att det blev fina ståplatser, därefter kunde Gösta som var suverän på att göra fina isar fortsätta. Allt var frid och fröjd.

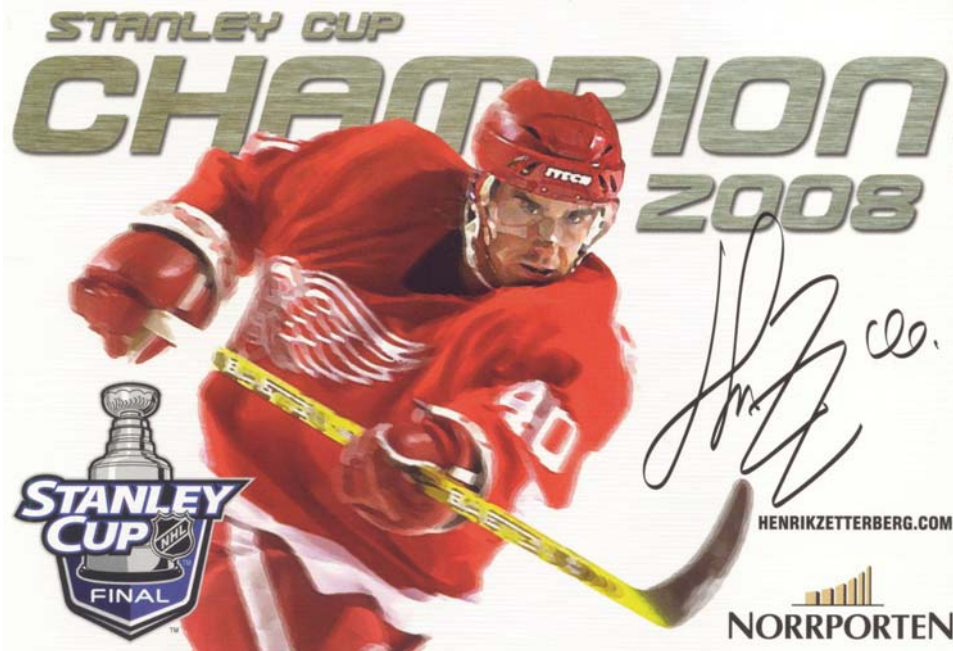

Lidens Tidning

Yngve Åman! Vem kunde tro att du skulle få Z:as autograf i pannan?

Efter en dryg timmes väntan i den oändliga kön har Emma Broman varit med om något stort. Frågan är bara vad? Foto: Arna Johansson.

MALKOVITCH | RINKSIDE 2008